

Inleiding

Ik wou beginnen met te zeggen: het is zoveel of zoveel jaar geleden dat ik mijn kop ben komen te leggen, want op de aarde wordt aan zo'n zaken nogal veel belang gehecht, maar ik ben van gedacht veranderd aangezien in het licht van de eeuwigheid een verjaardag totaal onbelangrijk is. Of ik nu 75 jaar dood ben, 87 jaar en driekwart of het schone ronde getal van honderd, wat maakt het uit? Dood is dood en een dode gedenken, kunt ge iedere dag. Bovendien wil ik dat mijn wedervaren niet alleen gelezen worden in één welbepaald jaar. Ik schrijf mijn memoires voor alle generaties die nog gaan komen, want doodgaan is niet erg, maar vergeten worden des te meer, en daar is de tijd voor aan 't zorgen. Dit gezegd zijnde: het is dus een onbelangrijk aantal jaren geleden dat ik Monneke 's Jongers, mijn jongste gast, de deur uitstuurde om een crème-glace te gaan halen omdat ik het gevoel had dat ik vanbinnen aan het opbranden was. Ik voelde aan alles dat het tijd was om mijn laatste kaarske uit te blazen, maar dat kaarske voelde wreed warm aan. Die hete zesde juli van 1944 kon ik de hitte niet meer verdragen. Ik zat weg te smelten in mijn zetel en dacht: als dat hier nog lang gaat duren, vinden ze hier over een uur of twee enkel nog een plas onder mijn zetel. Met een crème-glace dacht ik mij wat te bekoelen zodat ik met een gerust gemoed mijn kaars kon laten uitgaan, waarmee de spons zou worden geveegd over alles wat ik in mijn leven had uitgespookt dat niet deugde. Niet dat ik er op uit was dat iedereen mij van dan af als een halve heilige zou gaan zien. Van de doden niets dan goeds, zeggen ze, maar dat vind ik dikke zever. Een moordenaar wordt na zijn dood ook niet ineens heilig verklaard. Zelf ben ik, wat het benemen van leven betreft, nooit verder gegaan dan de strot toenipen van hazen en konijnen, maar godvruchtig ben ik nooit geweest. Dat weet Klein Pierke en

bovenal de Allerhoogste zelf. Hoeveel keer ik die laatste heb vervloekt en belasterd, is met geen miljoen Chinese telramen te berekenen, maar zijn oren moeten 87 jaar lang van 's morgens tot 's avonds hebben gefloten. Het eerste woord dat ik heb gesproken, zal niet moeke of vake zijn geweest. Ik durf er mijn hand voor in een smisvuur te steken dat er blasfemie mee gemoeid was. 't Is dat ik mij er zelf nog niet bewust van was, anders zou ik zelfs durven beweren dat mijn eerste schreeuw, toen ik met geweld uit ons moeder haar gelijknamige baar floepte, als een bezwering moet hebben geklonken. En toch... ook al hebben alle Lierse kwezels mij verketterd en naar de hel gewenst, hier zit ik toch maar schoon op een witte wolk, te midden van engelen waar meer pluimen op groeien dan haar.

Pas op, ik geef grif toe dat mijn intrede hier niet van een leien dakje is gegaan, want wie zijn gat verbrand, moet op de blaren zitten. En ik kan u verzekeren dat ge in 't vagevuur uw gat fameus kunt verbranden. 't Is er bijlange niet zo warm als in het woonzorgcentrum der duivels, maar de tropen in tijden van een desastreuze klimaatopwarming zijn een peulenschil in vergelijking met het vagevuur rond het middaguur. Ik heb er gezwéét als een os die op zijn eentje een veld van tien hectaren heeft omgeploegd. En ik was nochtans 't één en 't ander gewend, want ik weet niet of ge zelf ooit voor een smisvuur hebt gestaan, maar daar gaat zo'n hevige gloed van uit dat uw vel in blaren trekt en ge eruitziet alsof ge de builenpest hebt als uw natuurlijke frak wat aan de tere kant is. Gelukkig heeft dat vagevuur-avontuur maar een paar jaar geduurd. Na die tijd vonden ze dat ik genoeg boete had gedaan en mocht ik een paar treden hoger klimmen op de ladder des oordeels. Ze hebben mij toen met een man of vier op deze hemelse wolk gehesen en hier breng ik nu mijn eindeloze dagen door. Niet dat het hier alle dagen feest is. Ge hoort wel eens zeggen: "Hij heeft zijn hemel verdiend", maar als ge denkt dat ge hier tot het einde der tijden de

cha-cha-cha kunt komen dansen, dan moet ik u teleurstellen. Het is hier saaier dan op Lier Kermis in de vroege jaren '70, vóór Jaak Theeuws er nieuw leven had ingeblazen. Zelf was ik toen al uit de kerkers van het vagevuur bevrijd en keek ik al neer op de aarde met een potteke rijstap en een gouden lepel in mijn pollen. Ik was toen – met andere woorden – al ondergedompeld in de saaiheid van het hemels bestaan, maar daar wil ik nu, vijftig jaar later, iets aan doen. Ik heb besloten om de verveling te verdrijven met het neerpennen van mijn levensverhaal. Ik heb gebedeld en gezaagd tot de Hoogste Pief mij door een engel wat A4-blaadjes, een potteke inkt en een ganzenveer heeft laten brengen om een ouvrage biographique te plegen. Ik hoor u tot hier denken: wat gaat gij ons nu nog vertellen dat we nog niet weten? Het klopt dat er in de loop van de twintigste eeuw meer biografieën over mij zijn verschenen dan er appels aan een perenboom groeien, maar geen van die mannen die wilden doen uitschijnen dat ze erbij waren van toen ik de eerste keer in mijn broek piste tot ik alles liet lopen omdat mijn spieren zich finaal ontspanden, heeft de dingen verteld zoals ik en ik alleen dat kan doen. Van horen zeggen, hoort ge veel liegen. En zeker veel overdrijven. Nee, er zijn al ettelijke biografieën over mij verschenen, maar er heeft nog nooit “auto” voorgestaan. En daarmee bedoel ik niet zo’n gevaarlijke plaatijzeren bak waar ze mekaar tegenwoordig mee doodrijden, maar wel het voorvoegsel dat er op duidt dat de biografie is geschreven door de enige die kan weten hoe het écht is gegaan omdat hij overal bij was. Ik dus. Als ge ’t mij niet kwalijk neemt, ga ik er dus direct aan beginnen, voor uw ogen beginnen toe te vallen van verveling en ge het licht uitknipt om ongehinderd in ’t slaap te kunnen vallen.

Een schoon huwelijk

Maar laat mij eerst beginnen met u dat te vertellen waar ik zelf ook niet bij was. Want het zaad waar ge uit ontspruit moet ergens vandaan komen. Er is altijd al een hele voorvaderlijke weg afgelegd voor ze uw kopke – met of zonder tang – uit die veel te kleine opening trekken. Ik zal u dus alles over mijn ouders vertellen wat ik zelf van horen zeggen heb, maar wrijf het mij niet aan als niet alles tot in detail blijkt te kloppen, want hier geldt de “auto” nog niet, enkel de biografie.

Ons vader behoorde tot de zogenaamde middenstand, met iets meer pejoratieve bijklank ook wel “de kleine burgerij” genoemd. Voor ge met uw neusvleugels begint te trekken: tussen die kleine burgerij zat in de negentiende eeuw schoon volk. Terwijl met de hoge burgerij rijke bedrijfseigenaren en bankdirecteuren werd bedoeld, werd “la petite bourgeoisie” gevormd door doctoren, onderwijzers en kantoorbedienden. Maar om de hoop wat te vergroten, werden daar dus ook de succesvolle middenstanders bijgerekend, waaronder ons vader mocht worden geklasseerd. Ik wil er wel op drukken dat hij het niet in zijn schoot geworpen heeft gekregen. Ge hebt, zowel bij de grande als bij de petite bourgeoisie, mensen die het van bij de geboorte onder hun luie schijter geschoven hebben gekregen: de fils à papakes die de rijkdom als een aureool rond hun arrogante kop hebben hangen en denken dat ze wat meer zijn dan een ander; strontjong die geruggesteund en geschraagd worden door machtige beschermers uit hun kaste, kortom: kakvolk dat denkt dat ze zich alles kunnen permitteren, wat doorgaans helaas ook zo is. Maar ik moet oppassen met wat ik zeg. Ik heb hierboven mijn taal wat moeten aanpassen om niet terug van mijn wolke te

donderen. Het was één van de voorwaarden om uit dat vagevuur weg te geraken, dat ik nu eens eindelijk zou ophouden met de naam des Heeren ijdel te gebruiken. Soit. Ik doe mijn best.

Ons vader behoorde dus tot het soort van middenstand dat er zelf heeft moeten voor knokken om hoger op de maatschappelijke ladder te klimmen. En als er nu één ding is waar ge fier kunt op zijn, dan is het wel dat! Wat is er nu heldhafter dan op eigen kracht uit het moeras te kruipen en uzelf een status aan te meten die niet als een geërfde adellijke titel op uw voorhoofd gebrandmerkt staat? Maar voor het zover was, heeft vader Van Boeckel het niet onder de markt gehad. 't Is geweten dat ieder huis zijn kruis heeft, maar het ene kruis is al wat groter dan het andere, en aan dat van ons vader hadden ze wel een Christus of drie kunnen ophangen. Gelukkig bezat hij de moed en de wilskracht om door te zetten en zich niet te laten ondergraven door de malheuren des levens. In zijn strijd tegen zijn diverse tegenslagen toonde hij een stootkracht waar heel wat boksers jaloers op zouden zijn geweest. Zijn malchance begon nochtans al heel vroeg, als ge rekt dat hij zijn moeder al verloor toen hij nog in zijn broek kakte. Twee jaar was het manneke en hij werd al van de borst gerukt! Omdat zijn vader er van dan af alleen voor stond, werd hij al op jonge leeftijd naar de kostschool gestuurd, maar zoals een Hollandse filosoof ooit zei: ieder nadeel heeft zijn voordeel. Het was op die kostschool dat ze direct zagen wat voor een speciaal manneke ons vader was. Hij was een ijverige leerling en met zijn snuggerheid en weetgierigheid wist hij de aandacht te trekken van de meesters. Als ze hem langs de neus weg vroegen wat hij later zou willen worden, dan antwoordde hij iedere keer zonder blikken of blozen: ingenieur! Hij kon het woord amper uitspreken zonder over zijn tong te struikelen, maar geen leerkracht die eraan twijfelde dat hij in staat zou zijn om zijn droom te verwezenlijken. Helaas voltrok zich op zijn negende al een tweede drama. Zeven jaar nadat zijn moeder het tijdelijke